

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Bc. M. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Vodičkova č. p. 709/33, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Krajskému ředitelství Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Horova č. p. 1340/10, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 8. 4. 2011, ev. č. HSUL-4448-7/2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 8. 4. 2011, ev. č. HSUL-4448-7/2010, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15.924,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou u Městského soudu v Praze, jenž žalobu pro místní nepříslušnost postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji posléze zaevidoval pod sp. zn. 15 Ad 2/2014, domáhal zrušení rozhodnutí ředitele žalovaného Krajského ředitelství Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 8. 4. 2011, ev. č. HSUL-4448-7/2010, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30. 12. 2010, ev. č. HSUL-4448/2010, kterým byl žalobci na základě ust. § 113 a násl. zákona

č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a podle nařízení vlády č. 374/2010 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů na rok 2011 (dále jen „nařízení vlády č. 374/2010 Sb.“), stanoven s účinností od 1. 1. 2011 základní tarif a na období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 také ostatní složky služebního příjmu, přičemž žalobci byl stanoven základní tarif v 8. tarifní třídě a 9. tarifním stupni ve výši 30.280,-Kč a ostatní složky služebního příjmu v podobě příplatku za vedení ve výši 3.000,-Kč, zvláštního příplatku podle ust. § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru ve výši 500,-Kč, zvláštního příplatku II. skupiny podle ust. § 120 odst. 3 téhož zákona ve výši 1.000,-Kč a osobního příplatku ve výši 3.200,-Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost mu nahradit náklady předmětného soudního řízení.

V žalobě uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno změnou stupnice základních tarifů provedenou nařízením vlády č. 374/2010 a souladem objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na kalendářní rok 2011 podle ust. § 4 odst. 1 zákona o služebním poměru a snížení osobního příplatku pak bylo odůvodněno tím, že se osobní příplatek přiznává k ocenění výkonu služby v mimořádné kvalitě. Dále žalobce uvedl, že proti dotyčnému prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, v němž namítal, že k tomu, aby byl k datu 1. 1. 2011 nově stanoven služební příjem ve všech jeho složkách nebyl věcný důvod, jelikož podle právních předpisů došlo pouze ke snížení základního tarifu na základě nového stanovení stupnice základních tarifů. V návaznosti na to žalobce namítal, že došlo ke snížení osobního příplatku o 1.300,-Kč, aniž by došlo ke snížení kvality vykonávané služby, což je podmínkou pro přiznání osobního příplatku, a současně konstatoval, že stanovení celkového objemu prostředků pro hasičský záchranný sbor je irelevantní ve vztahu ke stanovení výše osobního příplatku, který lze snížit pouze za splnění podmínek daných v ust. § 122 zákona o služebním poměru. Vedle toho žalobce v odvolání namítal porušení ust. § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, podle něhož je služební funkcionář povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení, jakož i způsob, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka řízení a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný však jeho odvolání zamítl, čímž dle žalobce vydal nezákonné rozhodnutí.

Žalobce je přesvědčen, že právní úprava služebního poměru má kogentní povahu, která nepřipouští odchylky od znění zákona, přičemž zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení o tom, na jak dlouhou dobu se složky služebního příjmu rozhodnutím stanovují, a proto jsou tyto nároky stanoveny na dobu neurčitou, a to po dobu, po kterou jsou splněny podmínky nároku. Změnu podmínek je pak služební funkcionář povinen vyjádřit novým rozhodnutím, jímž rozhodne s řádným zdůvodněním o změně nebo zániku nároku. Služební funkcionář nemá právo stanovit dobu platnosti rozhodnutí na základě svého uvážení, když složky služebního příjmu jsou závislé na splnění konkrétních hmotněprávních podmínek, a to na základě současného stavu a na dobu neurčitou, když splnění či nesplnění stanovených podmínek v budoucnu nelze předvídat. Žalobce je rovněž přesvědčen, že omezení platnosti složek služebního příjmu ze strany žalovaného je vedeno snahou vyhnout se zdůvodnění změny výše jednotlivých složek služebního příjmu a manipulovat s těmito složkami bez ohledu na zákonné podmínky. Některé složky služebního příjmu totiž byly stanoveny ve stejné výši, jako v loňském roce. Postup žalovaného je proto současně v rozporu s ust. § 181

odst. 7 zákona o služebním poměru, podle něhož o konkrétním právu či povinnosti účastníka není možno rozhodnout opakovaně bez změny skutkového stavu.

Dále žalobce namítl, že dobu jednotlivých složek služebního příjmu nelze vázat ani na časové období, na něž se stanoví objem prostředků na služební příjmy, když objem těchto prostředků není zákonem vyjádřeným důvodem pro změnu kterékoliv složky služebního příjmu, vyjma základního tarifu, který je stanoven právním předpisem.

Vedle toho žalobce namítl, že v jeho případě došlo k nezákonnému snížení osobního příplatku, když osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu pouze do té doby, než ji služební funkcionář přizná rozhodnutím ve věcech služebního poměru. Od té doby je složkou nárokovou, kterou je možno změnit nebo odejmout pouze na základě podmínek stanovených v ust. § 122 zákona o služebním poměru. Osobní příplatek přitom není pohyblivou složkou služebního příjmu, nýbrž složkou stanovenou pevnou měsíční výměrou. Tato složka není přímo závislá na objemu prostředků určených státním rozpočtem v tom smyslu, aby bylo možno ji z tohoto důvodu změnit nebo odejmout, jak tvrdí žalovaný, neboť to nemá oporu v zákoně. Žalobce má za to, že žalovaný se zaplétá do své právu odporující teorii o každoročním stanovení složek služebního příjmu a zcela protismyslně tvrdí, že nové stanovení výše příplatku nebylo vyjádřením snížení kvality výkonu služby za minulý kalendářní rok, ovšem již nevysvětluje, za jaké období žalobci nově vyšší příplatku stanovil, když do budoucna nemohl vědět nic ani o kvalitě ani o rozsahu výkonu služby.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu se zákonem o služebním poměru a ostatními platnými právními předpisy.

K věci uvedl, že z hlediska právního nedošlo ke snížení (změně) osobního příplatku žalobce, když prvostupňovým rozhodnutím ze dne 30. 12. 2010 byl žalobci osobní příplatek nově přiznán s účinností od 1. 1. 2011. V návaznosti na uplynutí doby, na kterou byl žalobci tímto rozhodnutím služební příjem stanoven, a v souvislosti s nařízením vlády č. 374/2010 Sb., byl žalobci současně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 30. 12. 2010 stanoven nový základní tarif ode dne 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 a nově také stanoveny ostatní složky služebního příjmu. Dle žalovaného žalobce neopodstatněně namítá, že postup každoročního stanovení některých složek služebního příjmu rozhodnutím ve stejné výši jako v roce 2010 má být v rozporu s ust. § 181 odst. 1 zákona o služebním poměru, když žalobci byly jednotlivé složky služebního příjmu resp. příplatky stanoveny vždy na období kalendářního roku.

Dále žalovaný uvedl, že poskytnutí osobního příplatku je vázáno na existenci finančních prostředků pro jeho poskytnutí, takže pokud takové finanční prostředky organizační složce státu nejsou k dispozici, není možné při vynaložení péče řádného hospodáře za současné aplikace principů dobré správy osobní příplatek ve stanoveném rozsahu žalobci poskytnout, i kdyby byl výkon jeho služby sebelepší. Objem finančních prostředků, který má organizační složka státu k dispozici na platové a mzdové nároky, je stanovován každoročně zákonem o státním rozpočtu a souvisejícími předpisy, přičemž organizační složka státu má možnost hospodařit pouze v rámci tohoto rozpočtu. Jestliže žalovaný nemá dostatečnou výši finančních prostředků na poskytování ostatních složek služebního příjmu, tak mu nezbyvá než tuto situaci řešit poměrovým snížením osobního příplatku všem příslušníkům při současném respektování účelu osobního příplatku spočívajícího ve spravedlivém ocenění individuálních výsledků každého konkrétního

příslušníka a ve vyjádření kvality, popř. rozsahu výkonu služby. Stejně tak žalovanému z právního hlediska nebrání možnost stanovení ostatních složek služebního příjmu na dobu určitou. Proto stanovení osobního příplatku na určité konkrétní období není v rozporu s platnými právními předpisy. Zákon o služebním poměru neupravuje, zda mají být ostatní složky příjmu určeny se stanovením doby jejich platnosti či nikoli, a jelikož objem finančních prostředků určených na služební příjmy je státním rozpočtem stanoven každoročně na příslušný kalendářní rok, tak je na uvážení služebního funkcionáře, jaký způsob stanovení platnosti složek služebního příjmu s ohledem na stávající situaci v rozhodnutí zvolí. Pro oblast rozpočtového hospodaření je přitom třeba vždy věnovat náležitou pozornost prvku času, když rozpočet se sestavuje vždy na omezenou dobu – zpravidla na jeden rok. Žalovanému je znám objem finančních prostředků až v návaznosti na datum platnosti zákona o státním rozpočtu, a proto se nemůže zavázat k plnění, o kterém neví, zda je bude moci poskytnout.

Vedle toho žalovaný uvedl, že výše základního tarifu je vždy stanovena nařízením vlády, které vláda vydává v určitých časových intervalech, zpravidla jednou ročně v návaznosti na zákon o státním rozpočtu, přičemž žalovaný není schopen určit výši základního tarifu, a proto je tarifní složka služebního příjmu pro rozpočet žalovaného mandatorním výdajem. Jedinou možností, jak může žalovaný ovlivnit celkovou výši výdajů na platové a mzdové nároky, jsou pak právě ostatní složky služebního příjmu – tedy příplatky. Právě z důvodu nemožnosti předvídat objem finančních prostředků v letech nadcházejících, jsou ostatní složky služebního příjmu stanoveny zpravidla na období jednoho kalendářního roku tak, aby žalovaný mohl pružně na vzniklou ekonomickou situaci reagovat. Stanovení výše ostatních složek služebního příjmu na dobu určitou je zároveň nástrojem, který zajišťuje existenci právní jistoty v právních vztazích mezi příslušníkem a žalovaným jakožto organizační složkou státu, který mu služební příjem poskytuje. Služební příjem je přitom příslušníkovi rozhodnutím stanoven pouze na tu dobu, po kterou mu může být jeho výše žalovaným s ohledem na objem finančních prostředků na konkrétní rok plně garantována. Příslušník tak každoročně obdrží rozhodnutí o stanovení výše ostatních složek služebního příjmu, které mu budou poskytnuty, a v případě, že nedojde ke zhoršení kvality či zmenšení objemu jím vykonávané služby, budou mu příplatky ve stanovené výši poskytovány po rozhodnutím určené období, které je příslušníkovi z rozhodnutí předem známé. Dle žalovaného jeho závěry jsou podpořeny důvodovou zprávou k návrhu zákona č. 530/2005 Sb., kterým se mění mj. zákon o služebním poměru, kdy dle této důvodové zprávy změna úpravy osobního příplatku provedená tímto zákonem bere mj. v úvahu i tu skutečnost, že výše osobního příplatku není závislá jen na úrovni výkonu služby příslušníka, nýbrž i na množství přidělených finančních prostředků.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních, přičemž zdůraznil, že žaloba je důvodná. Na podporu tohoto tvrzení odkázal na bohatou judikaturu správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu, která byla vydána v obdobných věcech. Konkrétně zmínil rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č. j. 38 Ad 56/2011 - 64, rozsudky Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 34/2014 - 54 a č. j. 6 Ads 137/2012 - 41 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 Ad 5/2011 - 110. Dále uvedl, že argumentace žalovaného se stále opakuje v jednotlivých kauzách a taktéž argumentace lidsko-právním dopadem nemá relevanci na daný případ, když správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu i tuto otázku braly v potaz. Dále podotkl, že sám žalovaný

v mezidobí svoji praxi ohledně stanovování příplatků na dobu určitou změnil, takže již tyto příplatky stanovuje na dobu neurčitou, jako tomu činí ostatní bezpečnostní sbory.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Dále uvedl, že je otázkou, zda žalující stranou zmiňovaná judikatura dopadá na předmětný případ, když v daném případě bylo rozhodnuto o novém stanovení osobního příplatku žalobce, a to na dobu určitou, a to na období odpovídající hodnocené minulosti. Dle jeho přesvědčení má daný případ i lidsko-právní dopad, když v dané věci je zapotřebí, aby docházelo ze strany žalovaného k efektivnímu nakládání se svěřenými finančními prostředky ze státního rozpočtu. Dále pověřený pracovník žalovaného setrval na tom, že v případě žalobce bylo vydáno zákonné rozhodnutí, když sám Nejvyšší správní soud judikoval, že stanovování příplatků hasičům na dobu určitou není vhodné, avšak že to nepředstavuje nezákonnost. Vedle toho uvedl, že je třeba brát v potaz, že žalovaný provedl plošné poměrné snížení osobních příplatků, takže se nejednalo jen o snížení osobního příplatku u žalobce, a proto jeho postup odpovídá zákonu o služebním poměru. Ve faktickém životě tak hodnota osobního příplatku žalobce odpovídala odvedené práci. V daném případě by měl být brán v potaz i judikát Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, který pojednává o tom, že ačkoliv stát vystupuje v soukromoprávních vztazích (v daném případě jakožto cca zaměstnavatel), tak při posuzování pozice státu v takových vztazích se nelze oprostit od druhé dimenze státu a to je ten, kdy vykonává svoji hlavní funkci, tedy státní moc a je povinen se podřídit základním principům a zásadám státní moci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek je důvodná.

Ze správního spisu i z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že správní praxe žalovaného při stanovování složek služebního příjmu vedle základního tarifu (příplatek za vedení, zvláštní příplatek, zvláštní příplatek II. skupiny a osobní příplatek) je taková, že jsou stanovovány vždy na dobu určitou - na jeden kalendářní rok. V nyní projednávaném případě je předmětem přezkumu stanovení osobního příplatku žalobci podle zákona o služebním poměru na rok 2011, kdy mu byl rozhodnutím prvostupňového správního orgánu tento příplatek snížen oproti roku 2010, neboť osobní příplatek mu byl snížen z 4.500,-Kč v roce 2010 na 3.200,-Kč v roce 2011 a také praxe žalovaného, jenž stanovuje jednotlivé složky služebního příjmu vyjma základního tarifu vždy na dobu určitou - na jeden kalendářní rok.

Zákonností rozhodnutí služebního funkcionáře o snížení osobního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru (hasiče) a stanovováním složek jeho služebního příjmu na dobu určitou se již zabýval i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1 As 34/2014 – 54, zmiňovaným právním zástupcem žalobce a jenž je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3057/2014 a také na www.nssoud.cz, judikoval, že *„rozhodnutí služebního funkcionáře o snížení osobního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru musí být odůvodněno pouze odpovídající změnou kvality nebo rozsahu výkonu služby, tj. důvody podle § 122 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Důvodem pro snížení osobního příplatku proto nemůže být pouze snížení objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný kalendářní rok“*. Dále v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„stanovení osobního a zvláštního příplatku na dobu určitou, resp. na dobu jednoho kalendářního roku, nepovažuje za vhodnou“*. V daném případě soud z právě předestřených závěrů Nejvyššího správního soudu vycházel, když neshledal jediný důvod, proč by se měl od těchto závěrů jakkoliv odchýlit. Argumentaci žalovaného o nepoužitelnosti tohoto judikátu a ostatních judikátů, jak je předestřel právní zástupce žalobce při jednání soudu, s poukazem na údajně odlišný skutkový základ, soud vyhodnotil jako účelovou a nesprávnou, když skutkový stav v podstatném zůstal shodný - stanovováním složek služebního příjmu u příslušníků bezpečnostního sboru (hasičů) na dobu určitou a snížení osobního příplatku oproti předešlému roku (popř. období).

Ve vztahu ke snížení osobního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru (hasiče) soud uvádí, že snížení osobního příplatku žalobce na rok 2011 oproti roku 2010 zdůvodnil prvostupňový správní orgán tím, že osobní příplatek se přiznává k ocenění výkonu služby v mimořádné kvalitě. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pak odůvodnil snížení osobního příplatku omezeným objemem svěřených rozpočtových prostředků s tím, že se jedná o postup v souladu s ust. § 122 zákona o služebním poměru, kdy nové stanovení osobního příplatku nebylo vyjádřením snížení kvality výkonu služby žalobce za období, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, jelikož při novém stanovení osobního příplatku byl respektován účel osobního příplatku spočívající ve spravedlivém ocenění individuálních výsledků žalobce a ve vyjádření kvality popř. rozsahu služby, avšak v takové výši, jakou stávající ekonomická situace umožnila.

Osobní příplatek je upraven v ust. § 122 zákona o služebním poměru tak, že je *„nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno. Osobní příplatek lze určit až do výše 60 % základního tarifu příslušníka.“* Z uvedeného ustanovení lze tedy dovodit, že přiznání osobního příplatku je navázáno na mimořádnou kvalitu či rozsah výkonu služby. Na tomto místě je třeba uvést, že k podmínkám pro přiznání, změnu či odnětí osobního příplatku příslušníků bezpečnostních sborů se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud, a to ve svém rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008 – 80, který je dostupný na www.nssoud.cz a v němž je uvedeno, že *„v odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen*

o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.“ Důkazní břemeno v otázce kvality výkonu služby příslušníka bezpečnostního sboru přitom leží na straně správního orgánu, který o odnětí rozhoduje. Změnu přiznaného osobního příplatku lze tedy odůvodnit pouze zákonem předvídanými důvody, kterými jsou výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Snížení objemu svěřených rozpočtových prostředků, kterým žalovaná strana při snížení osobního příplatku argumentovala, proto v žádném případě nelze považovat za relevantní důvod pro stanovení osobního příplatku v nižší částce oproti předchozímu období, neboť takový důvod ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru neuvádí. Důvodem pro snížení osobního příplatku není ani případná systemizace podle ust. § 4 odst. 1 zákona o služebním poměru (tj. „*stanovení počtu služebních míst včetně počtu míst příslušníků zařazených v zálohách a objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný rok na jejich služební příjmy*“). Skutečnost, že zákon předpokládá určitou sumu rozpočtových prostředků pro daný kalendářní rok ve vztahu ke stanovenému počtu pracovních míst, není ve vztahu ke snížení osobního příplatku podstatná. Osobní příplatek může být přiznáván, měněn či odnímán pouze na základě kvality či rozsahu výkonu služby. Nedodržení těchto zákonných kritérií přitom nelze odůvodnit nedostatkem finančních prostředků na mzdové výdaje.

Na základě výše uvedených skutečností soud proto uzavírá, že rozhodnutí, kterým byl žalobci stanoven nižší osobní příplatek ve smyslu ust. § 122 zákona o služebním poměru na rok 2011 oproti roku 2010, nebylo relevantně odůvodněno a je proto nezákonné. Právě učiněné závěry dle názoru soudu nekolidují ani se závěry obsaženými v nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, který zmiňoval pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu.

Ve vztahu k zákonnosti stanovování jednotlivých složek služebního příjmu příslušníka bezpečnostního sboru (hasiče) na dobu určitou, a to vždy na jeden kalendářní rok, soud uvádí, že žalovaný tuto praxi odůvodňuje tím, že je to jediný způsob, jak dodržet povinnosti uložené zákonem o státním rozpočtu a současně i zákonem o služebním poměru.

V obecné rovině lze konstatovat, že osobní příplatek nelze příslušníkovi stanovit na omezenou dobu, neboť se nejedná o odměnu zohledňující jednorázové či krátkodobější zvýšení výkonu služby (např. splnění krátkodobějšího úkolu), nýbrž o odměnu za dlouhodobý výkon služby v mimořádné kvalitě či rozsahu. Z povahy věci tak není možné stanovit osobní příplatek na omezený časový úsek v určité výši s tím, že po skončení tohoto období bude změněn nezávisle na kvalitě a rozsahu výkonu služby. Pokud je tedy jednou osobní příplatek přiznán, je možné jej měnit či odejmout pouze v závislosti na odpovídající změně kvality či rozsahu výkonu služby, jak již soud uvedl výše.

Podobnou povahu jako osobní příplatek má i zvláštní příplatek II. skupiny, který taktéž nelze stanovit na určitou dobu a po jejím skončení jej změnit bez ohledu na změnu rizika vykonávané služby ve smyslu ust. § 120 odst. 3 zákona o služebním příjmu. Otázkou stanovení zvláštního příplatku na dobu určitou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 37. 11. 2013, č. j. 6 Ads 137/2012 – 41, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*ve shodě s krajským soudem*

nepovažuje praxi při stanovování zvláštního příplatku na dobu určitou za ideální a vhodnou [...], nelze ji však shledat za nezákonnou. To však nic nemění na tom, že při stanovení zvláštního příplatku na další kalendářní rok lze odhlédnout od výše tohoto příplatku předtím přiznaného a od zvážení hledisek rozhodných pro posouzení výše zvláštního příplatku.“

Vzhledem k tomu, že zvláštní příplatek i osobní příplatek jsou vystaveny na stejném principu, tedy, že jejich přiznání, změna či odnětí jsou vázána na splnění zákonem stanovených kritérií, je možné tento závěr použít také na stanovení osobního příplatku na dobu určitou. Proto soud ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soud, tak, jak byla předestřena shora, konstatuje, že stanovení osobního a zvláštního příplatku na dobu určitou, resp. na dobu jednoho kalendářního roku, nepovažuje na základě výše uvedených okolností za vhodnou, ovšem nikoliv za nezákonnou. V posuzované věci je totiž podstatné především to, zda je případná změna nově stanoveného osobního či zvláštního příplatku v rozhodnutí o stanovení složek příjmu opřena o zákonem předvídané důvody, tj. změnu v kvalitě nebo rozsahu výkonu služby v případě osobního příplatku (§ 122 odst. 1 zákona o služebním poměru) nebo změnou podstupovaného rizika, pokud jde o zvláštní příplatek (§ 120 odst. 3 zákona o služebním poměru). Pokud tedy služební funkcionář při stanovení těchto složek příjmu na nové období řádně odůvodní případnou změnu výše osobního nebo zvláštního příplatku pomocí zákonných důvodů, není tato praxe v rozporu se zákonem. Tímto ovšem soud v žádném případě neaprobuje názor žalovaného, že stanovení složek služebního příjmu na dobu časově omezenou, která koresponduje s rozpočtovým rokem, je v zásadě jedinou možností, jak dostat povinností stanoveným zákonem o státním rozpočtu, rozpočtovými pravidly a zákonem o služebním poměru. Přiznání osobního či zvláštního příplatku totiž nelze časově omezit na určité období s tím, že pro další období je možné výši těchto příplatků stanovit odlišně z důvodu změny objemu svěřených rozpočtových prostředků, a to bez ohledu na zákonem stanovená kritéria (§ 122 odst. 1 a § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru). Jinými slovy to znamená, že stanovením příplatků na dobu časově omezenou správní orgány nezískávají možnost upravovat výši těchto příplatků s ohledem na aktuální objem mzdových prostředků.

Vzhledem ke shora uvedeným důvodům soud proto podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 15.924,-Kč. Tato částka se skládá z částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6.300,- Kč za tři úkony právní služby původního právního zástupce žalobce JUDr. Gabriela Žilinského po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 3.100,-Kč za jeden úkon právní služby stávajícího právního zástupce žalobce JUDr. Josefa Kopřivy po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 1. 2013 [účast při jednání soudu dne 27. 8. 2014 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 1.200,- Kč za čtyři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl.

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 1.134,-Kč představující výdaje za cestovné právního zástupce žalobce k ústnímu jednání soudu konanému dne 27. 8. 2014 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět osobním automobilem; z částky 600,-Kč za 6 ½hodin po 100,-Kč za promeškaný čas právního zástupce žalobce v souvislosti s uskutečněným ústním jednáním před soudem dne 27. 8. 2014 podle ust. § 14 odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.590,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. srpna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová